

JĒZUS JERUZALEMĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 19:28-40, Zah. 9:9, Lūk. 19:45-48, Mat. 21:12-17, Lūk. 20:9-26.

ATMIŅAS PANTS:

“Kad Viņš pienāca tuvāk pilsētai, uzlūkojis to, Viņš sāka raudāt.” (Lūk. 19:41)

Jēzus zemes dzīves pēdējā nedēļa sākās Jeruzalemē. Tajā nedēļā norisinājās satraucoši notikumi: triumfālā iejāšana, Jēzus raudāšana par viendzīgo pilsētu, tempļa šķīstīšana, plānu perināšana pret Viņu, pēdējo vakariņu patoss un Ģetzemanes mokas, ņirgāšanās pratināšanas laikā, krustā sišana un, visbeidzot, augšāmcelšanās. Nekad iepriekš un arī pēc tam neviena pilsēta nav bijusi lieciniece tik kritiskiem vēstures notikumiem, kas noveda lielo cīņu starp labo un ļauno līdz kulminācijai, lai gan neviens cits nesaprata, kāda nozīme ir tam, kas notiek, izņemot Jēzu.

Jēzus bija gājis cauri Jeruzalemei vairākas reizes Savā dzīvē. Matejs, Marks, Lūka un Jānis ziņo par Jēzus Jeruzalemes apmeklējumiem, galvenokārt Lieldienu nedēļas laikā. Lai gan labi zināmas ir arī citas reizes, kad Jēzus apmeklēja Jeruzalemi – kā zīdainītis tika vests uz templi (Lūk. 2:22-38), templī 12 gadu vecumā (41.–50. p.), kārdinātājs aizveda Jēzus uz tempļa augstāko vietu (Lūk. 4:9-13) –, Jēzus kalpošanas pēdējā nedēļā Jeruzalemē ir ieguvusi īpašu evaņģēliju rakstnieku uzmanību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. jūnijā!

Triumfālā iejāšana

Viņš piedzima Bētleme. Uzauga Nācuretē. Viņš mācīja, sludināja un dziedināja visā Galilejā, Samarijā, Jūdejā un Perejā. Bet vienai pilsētai viņš bija pievērsies pastāvīgi: tā bija Jeruzaleme. Jēzus "droši vērsa Savu vaigu uz Jeruzalemi, lai dotos turp" (Lūk. 9:51). Viņa ieiešana pilsētā iesāka visdramatiskāko un izšķirošāko nedēļu pasaules vēsturē. Nedēļa sākās ar Kristus ķēnišķīgo iejāšanu pilsētā un pieredzēja Viņa nāvi pie krusta, caur ko mēs, kas bijām ienaidnieki, "guvām izlīgumu ar Dievu viņa Dēla nāvē" (Rom. 5:10).

Izlasi Lūk. 19:28-40! Iztēlojies mācekļu sajūsmu! Viņi noteikti domāja, ka šoreiz ķēniņš Jēzus kāps laicīgā ķēniņa Dāvida tronī Jeruzalemē. Kādu svarīgu mācību par nepareizām cerībām mēs varam mācīties no šī ziņojuma? _____

Kad piedzima Jēzus, gudrie vīri no Austrumiem nāca, klauvēdami pie Jeruzalemes durvīm un uzdodami griezīgo jautājumu: "Kur ir jaunpiedzimušais jūdu ķēniņš?" (Mat. 2:2) Un tagad, dažas dienas pirms krusta, kad Viņa mācekļi un pūlis drūzmējās pilsētā, no Jeruzalemes debesīs pacēlās skaļas gaviles: "Svētīts ir Ķēniņš, kas nāk Kunga vārdā!" (Lūk. 19:38)

Šī brīnišķīgā aina piepildīja pravietojumu. "Liksmo varenī, Ciānas meita, klaigā, Jeruzalemes meita! Redzi, tavs ķēniņš pie tevis nāk, viņš ir taisns un glābējs – pazemīgs, uz ēzeļa jā, uz ēzeļmātes kumeļa!" (Zah. 9:9) Tomēr Jēzus zināja, ka vēsturiskais gājiens, kas sākās ar Ozianna! saucieniem, drīz beigsies Golgātā, kur Viņš izteiks triumfālos vārdus: "Ir piepildīts!"

Lai gan tas viss bija saskaņā ar Dieva mūžīgo plānu, Viņa mācekļi bija tā iekrituši tradīcijās un mācībās, un sava laika un kultūras gaidās, ka pilnībā nepamanīja Viņa iepriekšējos brīdinājumus par to, kas notiks un ko tas viss nozīmē.

Kristus viņiem teica, bet viņi neklausījās. Vai varbūt viņi klausījās, bet tas, ko Viņš teica, bija tik pretējs viņu gaidām, ka viņi neielaida sevī šo informāciju. Kā mēs varam pārlicināties, ka nedarām to pašu ar Bībeles patiesību? _____

Jeruzaleme: tempļa šķīstīšana

“Ir rakstīts: mans nams būs lūgšanas nams, bet jūs to esat padarījuši par laupītāju midzeni.” (Lūk. 19:46)

Pēc triumfālās iejāšanas, kuras laikā Jēzus raudāja par Jeruzalemi, pirmais, ko Viņš darīja – devās uz templi.

Izlasi Lūk. 19:45-48, Mat. 21:12-17, Marka 11:15-19! Kādu svarīgu mācību mēs varam gūt no tā, ko Jēzus izdarīja? Ko no šiem ziņojumiem vajadzētu saprast mums katram personīgi un kā locekļiem kopienā, kas zināmā mērā darbojas līdzīgi templim? (Ef. 2:21) _____

_____

_____

_____

Visi četri evaņģēliji min tempļa šķīstīšanu. Jānis runā par pirmo šķīstīšanu (Jāņa 2:13-25), kas notiek Jēzus tempļa apmeklējuma laikā Pashā svētkos mūsu ēras 28. gadā. Pārējie stāsta par otro šķīstīšanu Jēzus kalpošanas noslēgumā, šoreiz 31. gada Pashā svētkos. Tādējādi abas tempļa šķīstīšanas ieskauj Jēzus kalpošanu, parādot, cik ļoti Viņš rūpējās par tempļa un tajā notiekošās kalpošanas svētumu un cik stratēģiski Viņš aizstāvēja Savu mesianisko misiju un autoritāti.

Jēzus rīcība templī, īpaši otrajā reizē, kas notika tieši pirms Viņa nāves, rada interesantu jautājumu: Zinot, ka Viņam drīz jāmirst, zinot, ka templis un kalpošana tajā drīz kļūs nenozīmīga un tukša, Jēzus tik un tā izdzina no tā tirgotājus, kas to apgānīja ar savām precēm. Kāpēc Viņš to vienkārši nepameta samaitātībā, īpaši ja tas ne tikai kļūs nevajadzīgs, bet tās pašas paudzes laikā tiks iznīcināts?

Lai gan mums netiek dota atbilde, tas visdrīzāk ir tāpēc, ka templis vēl joprojām bija Dieva nams un vieta, kur tika atklāts glābšanas plāns. Kāds varētu arī apgalvot, ka, ņemot vērā Viņa gaidāmo nāvi, templis un kalpošana tajā pildīja svarīgu funkciju, jo tā bija vieta, kas palīdzēja ticīgajiem jūdiem saprast, kas ir Jēzus un ko Viņa nāve pie krusta patiesībā nozīmē. Īsāk sakot, templis, kas attēloja glābšanas plānu kopumā, varēja palīdzēt daudziem ieraudzīt Jēzū “Jēru, kas nokauts kopš pasaules radīšanas” (Atkl. 13:8, NKJV).

Neuzticīgie

Līdzība par ļaunajiem vīnkopjiem (Lūk. 20:9-19) sniedz mums mācību atpestīšanas vēsturē. Šīs vēstures centrā ir Dievs un Viņa nepārtrauktā mīlestība pret kļūdainajiem grēciniekiem. Lai gan līdzība bija īpaši adresēta Jēzus laika jūdu vadītājiem ("Tie saprata, ka šo līdzību viņš bija stāstījis par viņiem." 19. p.), tai nav laika robežu. Tā attiecas uz ikvienu paaudzi, ikvienu draudzi un ikvienu cilvēku, uz ko ir izlējusies Dieva mīlestība un uzticība un no kā Dievs sagaida arī pretī uzticību. Mēs esam mūsdienu nomnieki, un mēs varam mācīties vēsturi, kā to redz Dievs.

Izlasi Lūk. 20:9-19! Kā šeit mācītais princips attiecas uz mums, ja mēs pieļaujam tādas pašas kļūdas kā tie, par kuriem runāts līdzībā? _____

Tā vietā, lai nestu Dievam mīlestības un uzticības augļus, Dieva vīnadārza nomnieki atstāja Dievu un pievīla Viņu. Bet Dievs kā vīnadārza īpašnieks sūtīja kalpu pēc kalpa (10.–12.p.), pravieti pēc pravieša (Jer. 35:15), neatlaidīgā mīlestībā cenzdamies atgūt Savus ļaudis, lai viņi uzņemtos atbildību par namturību. Tomēr visi pravieši kļuva par atmešanas upuriem. "Vai ir kāds pravietis, ko jūsu tēvi nav vajājuši?" (Ap.d. 7:52)

Dievišķā vēsture ir ilgas mīlestības stāsts. Traģēdijas nāks atkal un atkal, bet godība beigās uzvarēs. Krustam sekos augšāmcelšanās. Akmens, kas tika atmests, tagad ir stūrakmens lielajā templī, kur būs izvietota Dieva valstība, kur visi atpestītie – bagātie un nabagi, jūdi un pagāni, vīrieši un sievietes dzīvos kā viena tauta. Viņi staigās pa eshatoloģisko vīnadārzu un baudīs tā augļus mūžīgi.

Mums šodien varbūt nav dzīvi pravieši, ko vajāt, bet arī mēs varam atmest Dieva vēstnešus tāpat kā senatnes ļaudis. Kā mēs varam pārliecināties, ka mēs, kas esam aicināti nest Kungam "vīnadārza augļus", neatmetam šos vēstnešus un viņu vēstis? _____

Dievs vai Cēzaru

Izlasi Lūk. 20:20-26! Kā mēs pieņemam to, ko Jēzus šeit māca, un attiecinām to pašī uz savu situāciju, lai arī kādā valstī mēs dzīvojam? _____

_____

_____

Jēzus laikā nodokļu maksāšana Romai bija strīdīgs jautājums. Ap 6. gadu mūsu ērā, saskaņā ar Jozefu, revolucionārs vadītājs Jūda Galilejietis paziņoja, ka maksāt nodokļus Cēzaram ir nodevība pret Dievu. Šis jautājums kopā ar atsevišķiem Mesijas kandidātiem ik pa laikam izraisīja sacelšanos pret Romu. Ņemot vērā šo jūtīgo kontekstu, jautājums, kas tika uzdots Jēzum par to, vai ir likumīgi maksāt nodokļus, atklāja tā autoru slēptos motīvus: ja atbildētu, ka tas ir likumīgi, tad Jēzus nostātos Romas pusē, parādot, ka Viņš nevar būt jūdu ķēniņš, kā pūlis bija paziņojis, Viņam iejājot Jeruzalemē. Ja teiktu nē, tad tas nozīmētu, ka Jēzus seko Galilejieša viedoklim un uzskata Romas noteikumus par nelikumīgiem. Tas ļautu Viņu apsūdzēt nodevībā. Viņi bija cerējuši ievest Jēzu lamatās, no kurām Viņš nevarētu izkļūt.

Tomēr Jēzus saprata viņu nodomu. Viņš norādīja uz Cēzara attēlu uz monētas un pasludināja Savu spriedumu: "Tad dodiet cēzaram, kas cēzaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder." (Lūk. 20:25) Dzīvojot Cēzara pakļautībā un ikdienas vajadzībām izmantojot viņa naudu, cilvēkiem ir pienākums pret Cēzaru. Bet ir vēl viens pienākums, kas ir lielāks un izriet no fakta, ka mēs esam radīti pēc Dieva līdzības un ka Viņam mēs esam parādā vislielāko uzticību.

"Kristus atbilde nebija izvairīšanās, bet jautājuma atrisinājums. [...] Viņš apliecināja, ka, tā kā tie dzīvo Romas varas aizbildniecībā, tiem ir jāmaksā pieprasītās nodevas, kamēr vien tas nerunā pretī augstākam pienākumam. Bet, mierīgi pakļaujoties zemes likumiem, vienmēr vispirms ir jāpaklausā Dievam." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 602. lpp.)

Kā mēs varam turpināt būt labi pilsoņi jebkurā valstī, kur dzīvojam, vienlaikus zinot, ka mūsu patiesā pilsonība ir pilsētā, "kuras meistars un veidotājs ir Dievs" (Ebr. 11:10)? _____

_____

_____

Kunga Vakarēdiens

Izlasi Lūk. 22:13-20! Kāda nozīme ir tam, ka vakarēdiens notika Pashā svētku laikā? _____

Jēzus iecēla Vakarēdienu pretēji Pashā svētku vēsturiskajam kontekstam. Pashā svētki izceļ cilvēka nespēju pretēji Dieva varenajam spēkam. Israēlam bija tikpat neiespējami atbrīvot sevi no Ēģiptes verdzības, cik neiespējami ir mums pašiem atbrīvoties no grēka sekām. Atbrīvošana nāca no Dieva kā Viņa mīlestības un žēlastības dāvana, un tā ir mācība, ko Israēlam bija jāmača saviem bērniem no paaudzes paaudzē (2. Moz. 12:26, 27). Tieši tāpat kā Israēla atbrīvošana bija iesakņota vēsturē, pateicoties Dieva glābjošajai rīcībai, tā arī cilvēces atbrīvošana no grēka ir pamatota vēsturiskajos krusta notikumos. Patiešām, Jēzus ir mūsu "Pashas Jērs" (sk. 1. Kor. 5:7), un Viņa pēdējās vakariņas ir "apliecinošs akts, kura laikā ticīgo kopiena parāda godības pilno un izšķirošo Kristus nāves nozīmi". (G. C. Berkouwer "The Sacraments", 193. lpp.)

Kunga Vakarēdiens ir atgādinājums, ka "tajā naktī, kad Viņš tapa nodots" (1. Kor. 11:23), naktī, pirms Viņš tika piesists krustā, Jēzus deva svinīgu vēsti Saviem mācekļiem, ko viņiem vajadzēja atcerēties: maize un vīns ir Viņa miesas simbols, kurai jātiek salauztai, un Viņa asins simbols, kam jātiek izlietām grēku piedošanai (sk. Mat. 26:28). Jēzus nāve bija Dieva vienīgais līdzeklis, kā mūs atpestīt no grēka. Lai mēs neaizmirstu, ka Jēzus nāve ir Debesu sagādātais līdzeklis mūsu glābšanai, Jēzus iecēla Kunga Vakarēdienu un lika to ievērot līdz Viņa nākšanai (1. Kor. 11:24-26).

Jēzus apgalvojums, ka Viņa asinīm ir jātiek izlietām "par daudziem .. grēku piedošanai" (Mat. 26:28), ir jāatceras līdz pat vēstures noslēgumam. Ignorēt šo apgalvojumu un izvēlēties kādu citu līdzekli glābšanai nozīmē noliegt Dievu un Viņa izvēlēto glābšanas metodi.

Izcelsim divas (no daudzām) svarīgākās mācības. Kristus nomira par mums – tā ir pirmā mācība, kas mums ir jāatceras pie Kunga galda. Otrā mācība ir, ka mēs esam viena miesa, šīs nāves dēļ, kas mūs ir savedusi kopā sadraudzībā. Pat sēžot pie galda, mēs sēžam kā Kristus atpestītā gala laika kopiena, gaidot Kunga atgriešanos. Līdz tam Kunga galds ir atgādinājums, ka vēsturei ir nozīme un dzīvei – cerība.

Kristus atdeva Savu miesu un asinis, lai dotu tev mūžīgās dzīvības apsolījumu. Kā tu vari pieņemt personīgi šo pārsteidzošo patiesību tā, lai tā pastāvīgi sniegtu tev cerību un drošību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ēst Kristus miesu un dzert Viņa asinis nozīmē pieņemt Viņu par savu personīgo Pestītāju, ticot, ka Viņš piedod mūsu grēkus un mēs esam pilnīgi Viņā. Iepazīstoties ar Jēzus mīlestību, kavējoties pie tās un uzņemot to sevī, mēs kļūstam par Viņa dabas dalībniekiem. Kas uzturs ir mūsu fiziskajam ķermenim, tas Kristus ir dvēselei. Kā ēdiens mums nedod nekādu labumu, ja mēs to neēdam, ja tas nekļūst par mūsu sastāvdaļu, tāpat arī Kristus nevar būt mums par svētību, ja mēs Viņu neatzīstam par savu personīgo Pestītāju. Teorētiska atzišana vien mums neko nedod. Viņš mums ir jābauda, Viņš mums jāuzņem sirdī tā, ka Viņa dzīvība kļūst par mūsu dzīvību; mums jāuzņem Viņa mīlestība un žēlastība.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 389. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā ainas, kurās Jēzus šķīstīja templi! Kādos veidos mēs varam pārdot savu ticību un uzticību? Kā reliģiju var izmantot peļņas gūšanai, prestiža un augsta stāvokļa iegūšanai? Vēl svarīgāk, kā mēs kā draudze varam būt droši, ka neiekritisim tādā pašā krāpšanā?

2. Ateists Aleksis Rozenbergs uzskata, ka visa realitāte, visa eksistence ir tikai materiālistiska. Tas ir, visu var izskaidrot un viss ir jāizskaidro tikai ar fiziskiem procesiem. Šie procesi ir, protams, bez nodoma, mērķa vai nolūka, bez Dieva. “Kāds ir Universa nolūks? viņš jautā. Tāda nav. Kādi nolūki darbojas Universā? Atbilde tāda pati: nekādi.” Ja tomēr Universa bezjēdzība un bezmērķīgums tevi nospiež, Rozenbergs brīdina, lai neņem savu “depresiju nopietni”. Kāpēc? Jo mūsu emocijas, tai skaitā depresija, nav nekas cits kā specifiski neironu un ķīmisku vielu sakārtojumi, un kas gan tur nopietns? Tomēr Rozenbergam ir atbilde tiem, kas ir mazdūšīgi savas dzīves bezjēdzības dēļ. Tā kā depresija ir tikai īpašs neironu sakārtojums, tad šie neironi ir vienkārši jāpārkārto – un to var izdarīt ar medikamentiem. “Ja tu no rīta vai pēc trim nedēļām nejuties labāk, tad nomaini tos. Trīs nedēļas bieži vien ir laiks, kas nepieciešams, lai sāktu darboties tādās serotonīna līmeņa paaugstināšanas zāles kā Prozac, Wellbutrin, Paxil, Zolfot, Celexa vai Luvox. Ja vienas neiedarbojas, tad citas noteikti iedarbosies.” Pārsteidzošais viņa atbildē ir tas, ka viņš to domā nopietni: ja tev ir depresija, iedzer zāles. Salīdzini šo dzīves uzskatu ar mūsu ticību Jēzum Kristum un tam, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā pie krusta. Kāpēc mūsu piedalīšanās Kunga Vakarēdienā ir atklāta un izaicinoša Rozenberga pārstāvētā nihilisma un bezjēdzības atspēkošana?